

(Kort bemærkning).

Villy Søvndal (SF):

Jeg må sige efter at have hørt ministrene, at det ville være vanskeligt efter denne debat at brejde ministrene, at de har lovet mere, end de kan holde, for jeg synes stort set ikke, der var nogen ting.

Der var en redegørelse om, at fremtrædende faglige folk manglede mod, hvis de ikke forstod visionerne i regeringens børnepolitik. Det er vel, fordi de er skuffede. Jeg tror, at arbejdsministeren og jeg sammen deltog i den faglige konference, hvor der blev rejst forventningen om, at der nu ikke bare skulle snakkes, drøftes, diskuteres, men at der skulle ske noget.

Når socialministeren betegner det her som en ny måde at føre politik på, er jeg til dels enig, men jeg synes ikke, det er en god ny måde at føre politik på. Det er klart, at når man rejser de forventninger, man gjorde i valgkampen, kan man ikke blive overrasket over, at der er en positiv forventning om, at der også var noget i dem.

Når man beskriver kommuneaftalerne som et udtryk for, at det er en fordel med den lave profil, er jeg lodret uenig. Jeg synes ikke, der er nogen høj børnepolitisk profil, og det nytter altså ikke at sige, at vi nok skal holde amterne fast på, at selv om de siger, de beskærer deres sociale område, bliver der penge til det hele. Det gør der ikke, medmindre vi retter op på noget af det, der er lavet i den amtskommunale aftale.

Hermed sluttede forhandlingen.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 51:

Forslag til folketingsbeslutning om at sikre småbørnsfamilier nedsat arbejdstid.

Af Jette Gottlieb (EL) og Frank Aaen (EL).
(Fremsat 12/6 98).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Arbejdsministeren (Ove Hygum):

Forslagsstillerne lægger op til, at fuldtidsansatte forældre til børn under 7 år skal have ret til en ugentlig nedsættelse af arbejdstiden på 7 timer med en lønkomensation svarende til mindst den maksimale dagpengesats. Efter forslaget vil arbejdsgiveren få komensation fra staten, når forældrene gør brug af deres ret, forudsat at der ansættes erstatningsarbejdskraft. Forslaget begrundes med, at børnefamilier ønsker mere tid sammen, og det inødekammer regeringens børnepakke ikke efter forslagsstillernes opfattelse.

Regeringen er opmærksom på, at familiepolitik også handler om, hvordan vi skal indrette vores samfund, så vi får tid til hinanden og med hinanden. Det handler også om, at der skal være balance mellem det offentlige ansvar og familiens ansvar. Det er kun familierne selv, der kan prioritere og tilrettelægge deres hverdag, så der er balance mellem arbejdsliv og familieliv.

Jeg skal her fremhæve, at det er en forudsætning for vores velstand, at både mænd og kvinder er aktive på arbejdsmarkedet. Samfundet stiller til gengæld en stadig bedre og bredere social service til rådighed. Det er sagt meget enkelt i redegørelsen, at uden en stor arbejdsstyrke er det ikke muligt at opretholde velstanden, og uden velstand er det ikke muligt at opretholde en udbygget offentlig service. Høj erhvervsdeltagelse og en god offentlig service er derfor hinandens forudsætninger.

Mere fritid betyder også, at nogle skal betale mere end i dag, ellers hænger det ikke sammen. Beslutningsforslaget forudsætter, at der bevilges offentlige midler til finansiering af den komensation, som arbejdsgiveren ifølge forslaget skal yde den ansatte. Det er der statsfinansiel ikke noget grundlag for. Øget fritid er et spørgsmål om løn og ansættelsesvilkår, og pengene hertil må og skal findes inden for den lønramme, der til enhver tid er til rådighed. Sådan er det.

Forslagsstillerne peger på, at forslaget også vil have en beskæftigelsesfremmende virkning, fordi arbejdsgiveren kun får komensation, hvis der ansættes erstatningsarbejdskraft. Vi må ikke glemme, at børnefamilierne ofte er arbejdsmarkedets kernegruppe, og i de seneste år har der været et øget pres på arbejdsmarkedet. Vi er i dag tæt på at have flaskehalsproblemer

trods en vis ledighed, og der er derfor brug for alle på arbejdsmarkedet.

Mere fritid vil medføre, at den samlede arbejdsmængde vil falde, og det vil igen påvirke den danske velfærd. Jeg skal derfor meddele, at regeringen ikke kan støtte forslaget.

Bjarne Laustsen (S):

I Socialdemokratiet sympatiserer vi, som det også fremgår af den netop afsluttede diskussion om børnefamiliernes vilkår, med, at børnefamilierne skal have mere tid, men vi kan alligevel langt fra støtte det fremsatte beslutningsforslag.

For det første ligger det område, forslaget berører, inden for det aftaleretlige område og er som udgangspunkt ikke noget, vi skal træffe beslutning om her i Tinget. Mere fritid er et spørgsmål, der må tages op mellem arbejdsmarkedets parter. Jeg kan her ikke lade være med at nævne, at det er lidt underligt, at Enhedslisten bringer et sådant forslag frem netop nu, når de lige har brugt megen tid på at skælde ud over de tidligere regeringsindgreb.

For det andet tror jeg, at selv om vi nok skal støtte børnefamilierne, skal vi fortsat passe på med den udvidede forskelsbehandling af grupper på arbejdsmarkedet, som forslaget lægger op til. Der kan laves meget vide og fleksible tiltag på den enkelte arbejdsplads, uden at det offentlige – dvs. den fælles kasse – skal ind og yderligere understøtte gruppen af småbørnsfamilier.

For det tredje vil jeg ligesom ministeren understrege småbørnsfamiliernes eget ansvar. Det kan ikke nytte, at folk bliver ved med at sætte sig så hårdt, at to fulde indtægter er nødvendige for at kunne overleve. Småbørnsforældre må selv have et vist ansvar for at skabe tid og plads til børnene i deres hverdag.

Socialdemokratiet støtter større fleksibilitet på arbejdsmarkedet, men vi tror ikke, at den opnås ved flere offentlige tilskud. Derimod tror vi – trods forårets indgreb – på forhandlingssystemet som vejen frem til at få aftalt større fleksibilitet inden for alle fag.

Socialdemokratiet kan derfor ikke støtte beslutningsforslaget.

Lars Løkke Rasmussen (V):

Under det forrige punkt på dagsordenen, for handlingen om regeringens børnepolitiske redegørelse, valgte jeg en tone og en emnekreds, som fik Socialdemokratiet til at fare i flint, og for at råde bod på det vil jeg blot her

sige, at jeg med de argumenter, arbejdsministeren har givet, som jeg fuldt og helt står bag, vil tilkendegive, at Venstre ikke kan støtte dette beslutningsforslag.

Jens Heimburger (KF):

Det Konservative Folkeparti kan heller ikke støtte dette beslutningsforslag. Vi ønsker ikke yderligere indblanding i arbejdsmarkedets aftaleforhold, og vi har i det hele taget svært ved at se, at vi skulle lave en ordning, der gjorde, at lige netop denne gruppe skulle tilgodeses med yderligere frihed, selv om vi har haft en lang diskussion i dag om børnefamilierne.

Vi afviser forslaget.

Villy Søvnald (SF):

I SF opfatter vi kravet om mere tid som et af de helt centrale krav. Det er faktisk spændende. Jeg tror, det var i forgårs, der var en undersøgelse af, hvilke krav der prioriteres højest blandt LO's medlemmer, og det er lige præcis kravet om mere tid. Det kan så udfyldes på forskellig måde. Vores eget forslag går på at forbedre orlovsordningerne, lave dem mere fleksible osv.

Det, Enhedslisten nu foreslår, er ret til en ugentlig arbejdstidsnedsættelse for fuldtidsarbejdende forældre med børn under 7 år og med en lønkomensation, der er lig med de maksimale dagpenge.

Vi er principielt helt enige i forslagens sigte. Vi synes, der er behov for mere tid. Vi vil godt diskutere, om vi også skal hjælpe alle uanset lønforhold. Vi så gerne, at de meget højt lønede ikke får den fulde komensation. Det er jo præcis det, vi også laver i pinsepakken, hvor vi forsøger at lave en omfordeling til fordel for lavtlønsgrupperne.

Det er klart, at for os er det helt afgørende vigtigt, at spørgsmål som de her forhandles med arbejdsmarkedets parter. Jeg antager, at det også er en klar forudsætning fra forslagsstillernes side, men jeg synes, at det glimrende kan indgå som et mere konkret eksempel på, hvordan de forslag, der ikke er særligt udmøntede fra regeringens side, kan udmøntes i mere konkret politik.

Mogens Andreasen (DF):

Det ser ud til at blive en meget kort debat om det her beslutningsforslag. Men jeg skal da sige om det, at overenskomsterne for 1998 jo er afsluttet med regeringens og Folketingets ind-

greb den 7. maj 1998, men det er, som om Enhedslisten ikke har forstået, hvad der skete ved indgrebet den dag, for det beslutningsforslag, vi behandler her i dag, er et forsøg på at udvide børnepasningsloven og samtidig få forhøjet børneorlovsydelsen.

I det forslag, der ligger her, er der tale om, at forældre med børn under 7 år skal have nedsat arbejdstiden med 7 timer ugen med en lønkomensation på minimum den maksimale dagpenge-sats, og arbejdsgiverne skal så kompenseres af staten.

Det er efter min opfattelse et spørgsmål, der skal behandles af arbejdsmarkedets parter, og ikke en afkortelse af arbejdstiden, som skal vedtages i Folketinget.

For ganske kort tid siden behandlede vi her i Folketinget forslag fra Enhedslisten og Kristeligt Folkeparti om at hæve forældreorlovsydelsen fra 60 til 80 pct. af den maksimale dagpenge-sats, og af bemærkningerne til forslaget her fremgår det, at børnefamilierne ønsker mere tid. Men jeg tror nok, vi skal lægge mærke til, at der rundt omkring tales om, at der er forældre, som, når de har ferie, simpelt hen alligevel sender deres børn i institution, så de selv kan rejse på ferie. Så vi kan ikke rigtig se, at yderligere børnefamiliesamvær hænger sammen med det praktiske liv.

Både Enhedslistens og Kristeligt Folkepartis forslag blev forkastet, så nu prøver Enhedslisten på en anden måde med dette forslag om orlov. Godt forsøgt, vil jeg sige til fru Jette Gottlieb og hr. Frank Aaen, men vi hopper altså ikke på den limpind.

Dansk Folkeparti kan ikke støtte det forslag. Vi ønsker ikke at medvirke til en forøgelse af de offentlige udgifter, og vi ønsker ikke at medvirke til en forhøjelse af forældreorlovsydelsen til 80 pct. eller maksimum af dagpengesatsen sluset ind ad bagdøren.

Vi vil afvente regeringens konkrete forslag efter den redegørelse, der er kommet i dag, og vi vil så tage stilling til, hvor meget af dét vi kan støtte. Vi vil i hvert fald ikke støtte dette forslag.

Susanne Clemensen (CD):

CD kan heller ikke støtte det her beslutningsforslag.

Som det er blevet sagt tidligere her i dag, er det jo et spørgsmål om at finde en balance mellem arbejdsliv og fritidsliv, og det mener vi at børnefamilierne selv er de bedste til finde og

prioritere. Men derfor kan vi jo godt hjælpe børnefamilierne lidt på vej, f.eks. ved at opmuntre dem til at spare op, f.eks. med en kapitalpensionslignende ordning, sådan som fru Yvonne Herløv Andersen tidligere har været inde på.

Jeg er bange for, at hvis man giver småbørnsfamilierne ret til en nedsættelse af arbejdstiden med 7 timer om ugen, vil det betyde, at det rent faktisk vil blive sværere for de unge at blive ansat på arbejdsmarkedet. Og jeg kan heller ikke helt forstå, at man i disse tider, hvor arbejdsløsheden er faldende, og man endda taler om, at der måske vil opstå flaskehalsproblemer på lang sigt, så siger, at det her forslag vil give beskæftigelse til flere.

Jeg tror, at man står med et problem dér, og derfor vil jeg sige, at CD ikke kan støtte forslaget.

Anders Samuelsen (RV):

Jeg skal på Det Radikale Venstres vegne bakke den række af tidligere ordførere, som ikke kan støtte det her forslag, op.

Det er der flere årsager til at Det Radikale Venstre ikke kan. Dels har vi tidligere givet udtryk for, at vi ikke synes, det at forhøje kom-pensationen til den maksimale dagpengesats i sig selv er en god idé, og dels kan man jo, hvis man dykker ned et enkelt sted i forslaget og piller det ud, se, at det virkelig kommer til at virke urealistisk:

Man ønsker at give en komensation til arbejdsgiverne, når forældrene ønsker at gøre brug af deres ret til nedsat arbejdstid, men dog kun hvis de vil ansætte erstatningsarbejds-kraft. Men da forslaget samtidig hænger sammen med en nedsat arbejdstid på 7 timer om ugen, hvordan skal det så helt konkret foregå på en virksomhed, hvor man kun har nogle få ansatte og der er en enkelt, der får nedsat arbejdstiden? For der er jo ikke en masse, som man kan samle sammen og dermed ansætte en ekstra, men bare en enkelt, og så skal man altså ansætte en enkelt for en time ekstra om dagen f.eks. Det virker ikke realistisk.

Og der er en række steder, man kunne angribe på den måde, og Det Radikale Venstre kan på den baggrund ikke støtte forslaget.

Tom Behnke (FP):

Det er nu skønt at se, at Enhedslisten ikke på nogen måde prøver på at forandre vores opfat-telse af, hvilken retning Enhedslisten ønsker at

køre i. Det er rart, at tingene er, som de altid plejer at være, for så er det meget nemmere at forholde sig til dem. Enhedslisten røbede jo under den forrige debat, redegørelsesdebatten, at Enhedslisten havde fremsat et forslag, hvor man mente at man havde løst problemerne med hensyn til ønsket om at give forældrene mere tid sammen med børnene. Og nu kommer forslaget så fra Enhedslisten, og det forslag drejer sig jo, som det er blevet nævnt flere gange, om, at de forældre, der vælger at gå ned i arbejdstid, skal have tilskud til at gøre det, og at de arbejdsgivere, der så ansætter noget anden arbejdskraft i stedet, også skal have tilskud til at gøre dét. Altså igen hele den filosofi, som Enhedslisten ganske fint gav udtryk for, og som regeringen ellers er enig i, nemlig at jo flere tilskud man giver, jo bedre går det hele nok.

Men der er jo ikke noget, der er mere forkert. Hvis man stille og roligt sætter sig ned og prøver at lægge al ideologien på hylden og spørger, hvad der er årsagen til, at forældrene ikke har ret meget tid sammen med deres børn – for hvis ikke man kender årsagen, kan man jo heller ikke komme med nogen løsningsforslag – om årsagen er, at der i dagens Danmark bliver udbetalt for få tilskud, finder man ud af, at det er det ikke, tværtimod.

Sagen er jo netop, at sådan som den offentlige økonomi er skruet sammen, har man presset børnefamilierne meget hårdt rent økonomisk, og nu kommer så pinsepakken oveni – for jeg kan jo forstå af Radioavisen, at der er indgået et forlig med SF og Enhedslisten – og det betyder, at befolkningen igen bliver brandskattet og skal betale endnu mere i skat. Og hvad gør de familier så, som skal betale endnu mere i skat, for at have bare lidt penge tilbage til rugbrød og mursten? Ja, de går ud og arbejder noget mere, for det er den eneste måde, de har mulighed for at tjene nogle flere penge på. Selvfølgelig medmindre man erkender – og det er jo det, Enhedslisten gør her – at den planøkonomi, der hersker i Danmark, betyder, at de danske familier er så hårdt beskattede, at man simpelt hen er nødt til at give dem tilskud, hvis de overhovedet skal overleve.

Men det er jo kun et plaster på såret, og det, man skal gøre, er selvfølgelig at fjerne årsagen til problemerne. Og årsagen til problemerne er, at børnefamilierne er så hårdt beskattede, at de simpelt hen ikke er i stand til at leve af det, der er tilbage, når de har betalt skat. Og det hjælper man ikke på ved at give endnu flere tilskud, for

det betyder, at der skal opkræves endnu mere i skat, og det betyder, at der skal ansættes endnu flere i den offentlige administration til at sidde og flytte papirer fra én bunke til en anden bunke for at finde ud af, hvem der skal have tilskud, og hvem der ikke skal have tilskud, og den ordning vil jo blive alt for dyr alene i administration.

Derudover ved vi jo også, at i de dele af den offentlige sektor, som vi i Fremskridtspartiet prioriterer og ønsker at styrke, dvs. sundhedssektoren, ældresektoren og hele retssystemet, vil man også have mulighed for at kræve mindre arbejdstid og dermed få tilskud og tilskud og tilskud. Og det betyder, at i den sektor, hvor der i forvejen er mangel på arbejdskraft, vil der blive endnu mere mangel på arbejdskraft.

Så det her løser ikke nogen problemer. Enhedslistens forslag vil bare gøre tingene langt værre, end de er i dag. Det, man burde gøre, var at blive enig om, hvad der er årsagen til problemerne, og så fjerne årsagen til problemerne, men det gør Enhedslistens forslag ikke, tværtimod, og derfor stemmer Fremskridtspartiet selvfølgelig imod det.

(Kort bemærkning).

Bjarne Laustsen (S):

Hr. Tom Behnke sagde i sin indledning her, at der ikke er ret meget nyt under solen med hensyn til Enhedslisten, men man kan jo også høre her fra talerstolen, at der heller ikke er så meget nyt med hensyn til Fremskridtspartiets holdninger.

Og så blev pinsepakken nævnt, og det vil jeg ikke lade stå uimodsagt, for netop den gruppe, vi taler om her, er jo en del af hele børnepakken, og med alle de tiltag, der er for at hjælpe børnefamilierne, er der store lettelser til børnefamilierne i netop den pakke, der er blevet lagt frem. Og jeg ved ikke, om det fremgik af Radioavisen, men ellers kan hr. Behnke orientere sig om det i de forslag, der er blevet lagt frem her i Folketingssalen.

Jann Sjursen (KRF):

Kristeligt Folkeparti er faktisk positivt stemt over for det sigte, som Enhedslisten har med sit beslutningsforslag, nemlig at sikre småbørnsfamilierne nedsat arbejdstid. For os at se er netop det at sikre småbørnsfamilierne nedsat arbejdstid for på den måde at skabe bedre sammenhæng mellem arbejdsliv og familieliv en af de helt store politiske udfordringer. Og vi mener

også, at det bliver nødvendigt for Folketinget at lovgive på det her område.

Selvfølgelig bør arbejdsmarkedets parter indtages i drøftelser, inden det sker. Men lige så vel som Folketinget har lovgivet om retten til orlov, finder vi, at der også må være en lovgivet ret for småbørnsforældre til at få deltidsarbejde, men det må selvfølgelig ske med de fornødne bestemmelser om fleksibilitet i forhold til arbejdsgiverne. Og jeg synes også, det er vigtigt i den sammenhæng at se på bestemmelserne vedrørende arbejdsgiveres muligheder for at få erstatningsarbejdskraft, inden man skrider til at give småbørnsforældrene en sådan ret. Men sigtet er vi altså enige i.

Så vil jeg sige om det konkrete forslag, hvor Enhedslisten jo er meget præcis, idet der er tale om, at man skal have ret til en egentlig nedsættelse af arbejdstiden på 7 timer med en lønkompenstation på minimum den maksimale dagpengesats.

Dér er man jo meget præcis, og dertil vil jeg sige, at dér synes vi fra Kristeligt Folkepartis side for det første, at det med de 7 timer er lidt for ufleksibelt som sådant, og at vi egentlig kunne forestille os nogle moduler i stedet, i øvrigt svarende til, hvad vi tidligere har fremhævet. Og for det andet synes vi, kompensationsgraden er lige lovlig flot, når der er tale om, at det skal være minimum den maksimale dagpengesats. Endelig synes vi også, det er vigtigt at se hele kompensationsspørgsmålet i relation til det, der er vores overordnede ønske med hensyn til at skabe valgfrihed, nemlig princippet om at lade pengene følge barnet.

Men jeg vil absolut sige på Kristeligt Folkepartis vegne, at jeg synes, der bestemt er positive takter i forslaget som sådant. Men sådan som det foreligger i den nuværende form, kan vi ikke støtte det fra partiets side.

Den fg. formand (Ove Fich):

Ordføreren for forslagsstillerne, fru Jette Gottlieb.

Jette Gottlieb (EL):

Den socialdemokratiske ordfører gør meget ud af at forklare, at forslaget er et indgreb i overenskomsterne, men det er jo ikke rigtigt. Det, der her er tale om, er noget helt andet end et indgreb i nogle forhandlede overenskomster, som vi så det for en måned siden. Men jeg kan godt forstå, at det kan være rart at tvære den

dårlige samvittighed ud på nogle andre også, men lad nu det ligge.

Det, der her er tale om, er et forsøg på at tilvejebringe nogle betingelser, inden for hvilke en overenskomst mellem arbejdsmarkedets parter kan udfolde sig, og det, der er tale om, er, at der er en samfundsmæssig interesse, som den f.eks. blev udtrykt i den forrige debat. Og hvis det er et samfundsmæssigt ønske, at børnefamilierne skal have mere tid, så er det et konkret udspil til parterne om at lægge nogle rammer, der muliggør det, f.eks. ved at gøre passive dagpenge aktive.

Og hvis man altid helt principielt afviste en sådan måde at gribe tingene an på, så havde man f.eks. aldrig nogen sinde fået afskaffet børnearbejde i forrige århundredes England, så havde man aldrig nogen sinde fået vedtaget en arbejdsmiljølovgivning, der havde sikret betingelserne for, hvordan arbejdsmiljøet skulle være på arbejdspladserne, og så havde man ikke her for et par år siden kunnet sætte begrænsninger for børnearbejde.

Så jeg håber ikke, at det er en principiel afvisning af, at man altså lovgivningsmæssigt sætter nogle betingelser for, hvordan arbejdsmarkedet skal udfolde sig, og det tror jeg såmænd heller ikke det er.

Men så til forslaget; der er jo tegn på adskillige misforståelser af det:

Først til arbejdsministeren:

Der er jo ikke tale om, at det er et forslag, som koster penge i den forstand, for det, der er tale om, er, at den kompensation, som udbetales til arbejdsgiverne, alene udbetales, hvis der bliver ansat en arbejdsløs i de timer, som børnefamilierne får nedsat deres arbejdstid med.

Det vil sige, at pengene følger den arbejdsløse fra en passiv arbejdsløshedsunderstøttelse til en aktiv udbetaling til den pågældende, som bliver ansat i virksomheden, og det vil sige, at for statskassen er forslaget fuldstændig neutralt og koster ikke en øre.

For arbejdsgiverne har det den fordel – i hvert fald ud fra de tidligere eksempler, der er, og dér vil jeg igen henvise til det forsøg, der blev lavet i Køge – at der har vist sig at være tale om, at når man får den arbejdstidsnedsættelse, sker der en fuldstændig reel udvidelse af produktiviteten.

Det vil sige, at hvis man alment gjorde det, ville produktionen i Danmark blive større, end den er i dag, med det samme antal arbejdstimer, og det synes jeg er værd at mærke sig. Og

det vil sige, at der altså i det her forslag ikke ligger en nedsat produktion, sådan som flere henviste til, tværtimod, og det vil sige, at der for arbejdsgiveren er al mulig grund til at antage, at det faktisk har en positiv effekt.

De, der bærer udgiften, er de familier, som lider et tab ved ikke at få den fulde løn i de timer, hvor de ikke arbejder, men i stedet får udbetalt det, der svarer til dagpengene.

Det tab kan man diskutere størrelsen af, og det er jeg villig til at diskutere med Kristeligt Folkeparti, men summa summarum er der altså tale om et forslag, som er fuldstændig udgiftsneutralt for staten, og som ikke koster arbejdsgiverne noget.

Så blev der sagt fra den radikale ordførers side, at det kunne da ikke lade sig gøre, og det blev nærmest lidt latterliggjort: Selvfølgelig kunne man ikke ansætte folk for en time! Nej, det er også derfor, vi i forslaget har lagt meget vægt på, at man netop kan omsætte den timenedsættelse til en årsnorm i den ansættelse, man ønsker at foretage.

Men når vi lægger så meget vægt på selve genansættelsesaspektet, når vi lægger vægt på, at den arbejdskraft, der forlader arbejdspladsen i nogle timer om ugen, bliver besat med en anden arbejdskraft, så er det, fordi vi kender den virkelighed, der er ude på arbejdsmarkedet: at de børnefamilier, som ønsker at være i kortere tid på arbejdspladsen, ofte oplever, at arbejdsbyrden i stedet bliver væltet over på kollegerne.

Og derfor oplever de selvfølgelig, at det er overordentlig upopulært, hvis de forlader arbejdspladsen for nogle timer, og det er ikke ønskeligt. Det, vi ønsker, er selvfølgelig, at der er nogle andre hænder til at overtage de opgaver. Vi ønsker ikke et øget arbejdstempo for de øvrige ansatte på virksomheden.

Derfor er der forskellige kvaliteter i det her forslag, som jeg ikke synes der er så mange der har lagt mærke til. Og en af dem er, at man sikres en fortsat tilknytning til den konkrete arbejdsplads, og det er vigtigt – det er jo en variant af orlovsordningerne, kan man sige – for en fortsat tilknytning til den konkrete arbejdsplads betyder, at forslaget kan være attraktivt for begge køn. For som det er i øjeblikket, ved vi godt, at der er en meget stor køns-mæssig skævhed med hensyn til, hvem der benytter børnepasningsloven.

Så det er faktisk et meget vigtigt kønspolitisk aspekt, at man sikres en tilknytning til arbejds-

markedet og sikres fortsatte karrieremuligheder og i det hele taget sikres, at man ikke i den grad bliver ladet ude, om jeg så må sige, i det øjeblik man står som småbørnsforældre.

Det er i hvert fald et væsentligt aspekt, men det sikres altså også, at der kommer andre i arbejde i stedet for, således at arbejdsbyrden ikke bare bliver væltet over på andre, som så skal løbe dobbelt så stærkt, og det er særdeles vigtigt. Og endelig sikres det altså, at ordningen ikke er omkostningsfyldt, hverken for erhvervslivet eller for staten som sådan.

Forslaget er i øvrigt heller ikke i modstrid med, at der kan laves andre, begrænsede, aftalebaserede arbejdstidsnedsættelser. Det ligger der ikke i det.

Og det, der er grunden til, at vi overhovedet mener, at det er nødvendigt med en kompensation til de pågældende børnefamilier, er, at vi mener, at levegrundlaget ikke skal nedsættes med de 7/37, som man ifølge forslaget kan få nedsat sin arbejdstid med, og derfor mener vi altså, at den maksimale dagpengesats vil være et håndterligt begreb at arbejde med.

Til sidst vil jeg sige, at vi også opfatter det som vigtigt – det er det sidste element i forslaget – at de ansatte, der på den måde har den nedsatte arbejdstid, i alle måder skal opfattes som fuldtidsansatte, og det vil sige, at de altså ikke må lide tab f.eks. ved fyring eller på anden måde i forhold til den øvrige lovgivning. Og det er selvfølgelig et vigtigt aspekt, for hvis man i den forbindelse opfatter dem som deltidsansatte, er det klart, at den gruppe mennesker bliver stillet anderledes og dårligere i forhold til en lang række lovgivninger.

Så alt i alt er der nogle columbusæg i det her forslag, men vi kan godt se, at det ikke har den vanvittig store opbakning. Vi vil gerne takke både De Kristelige og SF for den principielle tilslutning til tankegangen, men vi kan godt se, at forslaget har nogle år foran sig, før det når så vidt, at det vil blive et alment accepteret forslag.

(Kort bemærkning).

Poul Erik Dyrlund (S):

Jeg lyttede meget til ordføreren for forslagsstillerne, fru Jette Gottlieb, og jeg har jo også læst forslaget, så jeg vil egentlig gerne citere fra det:

»Folketinget opfordrer regeringen til snarest muligt at tage de nødvendige initiativer til at sikre småbørnsfamilierne nedsat arbejdstid.

Forslaget skal indeholde følgende elementer:

... «.

Altså handler det om, at regeringen skal fremsætte et helt konkret forslag – det håber jeg fru Jette Gottlieb er enig med mig i, og jeg ser, at fru Jette Gottlieb nikker – og et led i det forslag er, at forslaget skal sikre en ugentlig nedsettelse af arbejdstiden med 7 timer, og det er altså et direkte indgreb i de gældende overenskomster.

Og uanset hvad fru Jette Gottlieb står her og siger, er man altså i Enhedslisten nu i utrolig stor modstrid med det, man sagde for en måned siden, da vi diskuterede overenskomster her i Folketingssalen, for det er et direkte indgreb i de eksisterende overenskomster og aftaler på arbejdsmarkedet, Enhedslisten her foreslår. Det kan der ikke herske nogen som helst tvivl om, og det kan jeg få enhver jurist til at give mig medhold i.

(Kort bemærkning).

Jette Gottlieb (EL):

Som sagt kan jeg godt forstå, at den dårlige samvittighed får hr. Poul Erik Dyrlund til at hæfte sig meget ved netop det aspekt, men han hører jo ikke efter, for det, vi siger, er, at der hermed tilvejebringes nogle betingelser, såvel som der i andre forhold også tilvejebringes visse betingelser på arbejdsmarkedet, f.eks. at man ikke må arbejde på arbejdsmarkedet, hvis man er under 13 år, og f.eks. arbejdsmiljøbetingelser.

Det er klart, at alle de andre forhold diskuterer man selvfølgelig under overenskomstforhandlingerne, så der er ikke tale om et indgreb i forhandlede overenskomster i denne sammenhæng.

(Kort bemærkning).

Poul Erik Dyrlund (S):

Jeg vil sige til fru Jette Gottlieb, at jeg overhovedet ikke har dårlig samvittighed over, hvad jeg var med til at vedtage her i Folketinget for en måneds tid siden; det vil jeg gerne gøre opmærksom på. Og jeg vil samtidig sige, at det er sniksnak, når man står her og påstår det modsatte, for her er der et konkret forslag.

Og når jeg rejser den sag, er det, fordi det efter min opfattelse er et udtryk for udpræget hykleri, at Enhedslisten nu foreslår, at regeringen skal gå ind og overenskomstbestemme arbejdstiden, for det er det, der er tale om med det her forslag, uanset hvordan og hvorledes fru Jette Gottlieb i øvrigt kobler snak på det.

Derfor er det som sagt et udtryk for udpræget hykleri, at man for en måned siden stod her

og skældte regeringen ud for det, den gjorde, og så selv kommer med noget, der ligner.

(Kort bemærkning).

Bjarne Laustsen (S):

Ja, det lykkedes jo først her til sidst at få hidset Enhedslisten en lille bitte smule op, for jeg troede faktisk, at man allerede ville have reageret efter mit indlæg, hvor jeg også nævnte noget om tidligere regeringsindgreb. Men jeg kan nu forstå på fru Jette Gottlieb, at der altså er to slags lovindgreb: Hvis et stort, bredt flertal her i Folketinget indfører en ekstra feriedag og nogle omsorgsdage, så er det ikke særlig godt, men hvis Enhedslisten foreslår at skære 1,4 timer af den daglige arbejdstid, så er det et ganske udmærket lovindgreb, og så har det ikke samme status, som hvis det var os, der foretog et lovindgreb.

Det er dog en besynderlig tankegang; det må vi huske til en anden gang!

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Den fg. formand (Ove Fich):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af lovforslag nr. L 87: Forslag til lov om ændring af lov om social service. (Tilskud til høreapparater).
Af Kirsten Jacobsen (FP) m.fl.
(Fremsat 7/5 98).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Socialministeren (Karen Jespersen):

Lovforslaget her er et forslag om, hvordan man kan afhjælpe de lange ventelister, som der i